

Horváth Rómeó Életem a jövőben

Mikor az asztalomnál kapok egy kis lélegzetet,
megállok és visszagondolok.
Hogy jutottam el ide? Mi az, ami ide vezetett?
Miért csinálom azt, amit? Álmodozok?
És még kismilliónyi kérdés járja át a fejemet.
És közben ábrándozok....

Mikor még gyerek voltam, sokat tervezgettem,
a legtöbbre már nem is emlékszem teljesen.
Még emlékszem, amikor a barátommal terveztük a jövőnket,
de külön váltunk, és másokkal töltöttük időnket
S ezután majd megjelent pontosan
Elmémbe bekúszott a felnőtt életem előtti idő alattomosan...

A középsulis tanárain sokat adtak Énemhez,
Az órák, amikor még együtt nevettünk,
Azt hiányzó érzést már a bizonyítvány osztásnál éreztem,
Mélyén, ezt az ürességet, egymást így elvesztettük,
Többé nem láttam őket. Ez vezetett a mai létemhez,
Tásam a tekintélyem, s lelkem, nem vagyok egyedül mellettük

Időről időre haladtam a dolgaimmel, egyre tudatosabban
Elkezdtem az egyetemet, ahol programozni tanulhattam
Ezzel valóra vált egy régi vágyam,
mely most már fontos szükséglet lett a világban.
A világ, ahol a tudás egy egyszerű tárggyá tud változni,
ahol csak a számok számítanak, mindent erre kell áldozni

Még emlékszem azokra az érzésekre,
a cég megalapulására, az első dolgozóra.
Most is emlékszem a reményre,
Amit ezekben láttam
és a tiszta utat
De ahogy a cég nőtt, de a probléma is,
Több papír ott, kevesebb megnyugvás itt
Nehéz idők voltak, sok dolgot megtanultam

Eljött az idő, terjeszkedni, fejlődni akartam!

A szalagon alkatrészek mennek

A tinta nyomot hagy benned

Telefon csörren, billentyűk kattognak,

Program születik, a kódok egymásba fonódnak.

Mint egy cég, van, aki fent, míg valaki alatta,

És én, az első programkód, mi az egészet egyben tartja.

Ábrándozásom itt megszakad.

Felkelek a székeimből, s folytatom munkámat.

Elhagyom az irodám,

Es kiállok, mint egy falkavezér, a saját mérnök cégem elé